

Діщенко Д.В.

*старший викладач кафедри
фізичного виховання
та тактико-спеціальної підготовки
Дніпропетровський державний
університет внутрішніх справ,
майстер спорту України з жиму
штанги, кандидат у майстри спорту
України з дзюдо*

КОРУПЦІЙНІ ДІЯННЯ В МІЖНАРОДНИХ ВІДНОСИНАХ

Корупція – комплексний феномен, вивченням якого займаються представники різних дисциплін (економіка, право, соціологія, політологія, філософія та ін.). Традиційно корупція сприймається швидше як внутрішньодержавна проблема, рішення якої залежить від зусиль національних урядів та суспільств відповідних держав. При цьому, звісно, для протидії корупції актуально запозичувати і найкращі закордонні практики держав, що робить корупцію об'єктом дослідження у межах порівняльної політології.

Однак у сучасному взаємозалежному світі корупцію слід розглядати і в контексті міжнародних відносин, чому присвячена ця стаття. Найважливішим фактором, що сприяло усвідомленню корупції саме як загальносвітова проблема, слід визнати глобалізацію. Глобалізація – суперечливий процес, оцінка якого в багато залежить від теоретичних (або світоглядних) уявлень оглядача, а також від того, який вимір цього процесу він вибирає як найбільш суттєве. Так, ліберальна традиція передбачає, що глобалізація в основному є вестернізацією, поширенням західних (передових, з цього погляду) практик по всьому світу [1, с. 21-34].

Економічна глобалізація і злиття національних економік у світову зажадала транспарентності правил економічної гри та, як наслідок, критичного ставлення до корупції, яка стала розглядатися як політичний ризик, що призводить до зниження інвестиційної привабливості країни в очах закордонного бізнесу. На сьогоднішній день існує велика кількість рейтингів та індикаторів економічного розвитку, які також припускають оцінку корупційного фактору національних економік [4].

Як приклади можна привести оцінку країнового бізнес-середовища дослідницькою службою британського журналу "Економіст" (Economist Intelligence Unit), Індекс економічної свободи, що обчислюється американським фондом «Спадщина», рейтинг легкості ведення бізнесу (Doing Business) Світового банку. Країни, що займають верхні позиції в рейтингу, мають мінімальні проблеми з корупцією та є привабливими для

транснаціонального капіталу, і навпаки [3].

Конвенція проти транснаціональної організованої злочинності розглядає корупцію як один із видів організованої злочинності. Для характеристики корупції як транснаціонального злочину слід пояснити, якими ознаками має транснаціональний злочин.

У цій Конвенції найповніше розкрито поняття транснаціонального злочину — це злочин, скоєний більш ніж однією державою або в одній державі, якщо істотна частина його підготовки, планування, керівництва чи контролю має місце у іншій державі. Воно може бути скоєно в одній державі, але за участю організованої злочинної групи, яка здійснює злочинну діяльність у більш ніж одній державі. І нарешті, воно може бути скоєно в одній державі, але її суттєві наслідки мають місце в іншій державі (п. 2 ст. 3 Конвенції)[1].

Таким чином, транснаціональна корупція означає, що вона не обмежується межами однієї держави. Злочинні зв'язки поширюються інші держави. В результаті корупція становить небезпеку для низки держав і набуває міжнародного характеру. У Конвенції наголошується, що транснаціональна організована злочинність є небезпечною. скоєнням серйозних злочинів. Такі злочини ст. 3 Конвенції визначає як такі, що мають транснаціональний характер та скоєні за участю організованої злочинної групи [2].

З урахуванням специфіки функцій міжнародного права, це в принципі не може призвести до блокування антикорупційної діяльності. на рівні окремої держави, яка ратифікувала відповідні конвенції, як і неможливості здійснення міжнародного (міждержавного) співробітництва у сфері протидії корупції [4].

Дотримання принципів невтручання у внутрішні справи та поваги державного суверенітету не дозволяють ані ООН, ні іншим міжнародним організаціям нав'язувати учасникам міжнародних відносин строго певний перелік видів злочинів, які обов'язково мали б бути визнаними корупційними на рівні національного кримінального права.

В даний час в теорії кримінального права обґрунтовується думка, що об'єктом кримінально-правової охорони можуть бути не лише суспільні відносини у традиційному їх розумінні, а й реальні блага, інтереси. Таке розуміння об'єкта злочину кореспондує розуміння об'єкта правовідносини у міжнародному кримінальному праві.

Враховуючи, що завданням міжнародного кримінального права є забезпечення та підтримання світового правопорядку, обґрунтовано слідє висновок: світовий правопорядок є спільним об'єктом всіх злочинів з міжнародного кримінального права. При цьому під світовим правопорядком треба розуміти всю сукупність благ та інтересів, що охороняються системою міжнародного права загалом.

У тих країнах, де політичне керівництво не має реальних намірів системно протидіяти корупції, протидія корупції, особливо на вищих владних щабелях, обмежується заявами та гаслами про необхідність рішучої та

безкомпромісної боротьби з корупцією.

Проголошення таких заяв, а також прийняття відповідних нормативно-правових актів лише створює видимість такої боротьби і переслідує головним чином егоїстично-політичні цілі, зокрема:

1) переконання громадян у тому, що уряд приймає рішучі заходи по протидії корупції;

2) переконання в цьому інших країн, міжнародних організацій, від яких залежить надання тій чи іншій країні кредитів, іншої фінансової допомоги тощо.

У міжнародному кримінальному праві допускаються обидві форми злочинного діяння – як дія, так і бездіяльність. При цьому треба враховувати, що більша частина міжнародних злочинів є складною і розгалуженою. діяльність багатьох осіб, здійснювану протягом багато часу. У багатьох складах міжнародних злочинів безпосереднє значення набувають факультативних ознак (час, місце, обстановка, кошти та спосіб скоєння злочину) [4].

Водночас якісно сформульоване та закріплене в нормах міжнародного права визначення корупції, встановлення закритого переліку її юридично значущих ознак забезпечило б добротну юридичну основу для одноманітного розуміння сутності корупції та фіксації видів корупційних злочинів на рівні національного права. Узгодженість норм міжнародного та національного права, у свою чергу, забезпечило б підвищення рівня ефективності протидії корупції, включаючи міжнародне співробітництво в галузі антикорупційної діяльності[1].

У тих країнах, де корупція набуває тотального характеру і її вплив на політичні, економічні, соціальні процеси стає визначальним, відбувається переродження офіційної влади: вона стає нездатною до самоочищення від корупціонерів і більше того нищівно розправляється з тими, хто починає реально протистояти корупції і тим самим створює загрозу високопоставленим корумпованим особам.

За таких обставин діяльність правоохоронних органів спрямовується не на протидію корупції, а на незаконне переслідування тих, хто викриває корупціонерів і домагається притягнення їх до відповідальності, а закон перестає бути виразником права і перетворюється у засіб розправи з небажаними, засіб політичної боротьби.

Масштабність, характер корупційних проявів, їхній вплив на найбільш важливі соціальні процеси є свідченням того, що корупція у тій чи іншій країні стала системним елементом державного управління. Системна і масштабна корупція суттєво послаблює державну владу. Існуюча у таких умовах влада суттєво посилює корупційні процеси у державі.

Використані джерела:

1. Про засади запобігання і протидії корупції: Закон України.
2. Журавський В. Корупція в Україні не політика : монографія / В. Журавський, М. Михальченко, О. Михальченко. Е. К. : Фенікс, 2007. 110.
3. Мельник М. І. Корупція її сутність, поняття, заходи протидії : монографія / М. І. Мельник. Е К. : Атіка, 2011.
4. Сьюзен Роуз-Екерман. Корупція та урядування. К. : К.І.С, 2004.

Счастливец В.І.,
старший викладач
кафедри фізичного виховання
та тактико-спеціальної підготовки
Дніпропетровського державного
університету внутрішніх справ

НЕОБХІДНІ КРИТЕРІЇ ОЦІНЮВАННЯ РУКОПАШНОГО БОЮ В РОБОТІ НАЦІОНАЛЬНОЇ ПОЛІЦІЇ

Важливою складовою роботи Національної поліції України є рукопашний бій, який являється основним захистом поліцейського. Для нього виділяють місце в програмах підготовки. Технічний арсенал включає в себе удари руками й ногами, кидки, больові та задушливі прийоми, а також роботу проти різноманітних видів зброї. Рукопашний бій – є швидкою технікою ліквідування противника, яка широко представлена у програмі навчань Збройних сил та поліції різних країн за рахунок чого є комплексним єдиноборством, яке увібрало в себе найкращі техніки. У деяких країнах відносяться нейтрально до цього виду оборони, але, наприклад у Південній Кореї, працівники повинні мати чорний пояс по таеквандо.

Одним із перших методик вважається підготовка до беззбройного бою ще в династії Чжоу (Китай) з 1022 до 256 року до н.е. Офіцери опановували шпагу, а поліцейські вивчали основи джіу-джитсу, що є складовою рукопашного бою. У період між першою і Другою світовою війною почали активно розроблятися різноманітні системи та методики [1].

В усі часи велика увага приділялась володінню зброї. На жаль не у всіх випадках її наявність є доречною. Стаття 46 ЗУ " Про Національну поліцію" описує правила застосування поліцейським зброї. Це є крайнім засобом зупинки агресії порушника, також це несе велику відповідальність. У прийомах рукопашного бою можна застосовувати "білу" зброю, тобто, палки резинові або ножі та інше, вони є допоміжними предметами. Ніж це зброя поліцейського, яку не можна втрачати метаючи чи ще якимось чином, він має бути завжди у наявності. Доволі часто застосовують палку резинову.